

тъкмо за онова, което толкова нощи си бѣше мислилъ Ибришима. Само че тукъ съ нѣколко дуии се откриваха ония тайни, предъ които Ибришима спираше безпомощенъ. „Значи, тъй е трѣбвало да бжде!“ И за задълженията, и за данъцитѣ, и за кризата и нѣмотията се пишеше отъ де идатъ и кжде отиватъ. Най му допадна онова, въ което самъ бѣше се увѣрилъ вече: че нѣма да ими съмване, докато тия вълци сж загризали фукариитѣ... Само за хранизноса той остана като грѣмнатъ. Глей ти! За гуй, значи, тѣ не видѣха добро отъ него! И какъ сж щѣли да видятъ? Думбазитѣ купуватъ отъ тѣхъ еатино житце, продаватъ го на държавата скжпо, държавата губи и смѣква загубитѣ отъ работницитѣ... Хубаво сж я наредили... А нашитѣ пѣкъ ходятъ изъ селата и насѣскватъ: „Гражданитѣ ви ядатъ хлѣбеца на васъ!...“ Граждани бе, ама кои граждани?... И въ село и въ градъ да си, така е наредено, — щомъ си беденъ, да ти смѣкнатъ каишъ отъ гърба... И като напсува тежко и заканително, излѣзе нѣкакъ проясненъ и успокоенъ...

Вечеръта, когато Паню се завърна отъ работа и се тъкмише да излиза, стария се приближи до него и рече съ тихъ и спокоенъ гласъ:

— Такова... тамъ въ дулапчето... единъ вестникъ прочетохъ... Ако имашъ още, дай ми да прочета и тѣхъ.

Отпървомъ Паню се смути, изчерви се, но сетне се окопити.

— Нѣмамъ... ама ще донеса... сега нѣ, излизамъ...

— Кжде отивашъ?

— Аиче... нали си имаме лѣва опозиция въ Съюза... Идва човѣкъ отъ София преди месецъ...